

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΘΕΑΤΡΙΚΗ-ΜΟΥΣΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ-ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΗΘΟΠΟΙΩΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Εσωτερικὸν Δρ. 50
Εξωτερικὸν Φρ. 50
Ἀμερικανικὸν Δολ. 3
Αἰγυπτίου Γ. Δ. 30
Τουρκικῶν Λ. Τ. 3

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ
Δραχ. 2

Γραφεῖα
ΟΔΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩ-
ΤΙΚΟΥ ΣΥ ΑΕ-
ΣΜΟΥ 14 (Δεξά-
μεν).

ΕΤΟΣ Β'.—ΑΡΙΘ. 42

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΠΑΝΟΣ ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ 16 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1927

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ο ΤΥΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΦΡΙΤΖ ΚΕΡΝΕΡ

Ασφαλώς παλαιὸν θέμα, διὰ τὸ ὅποιον πο-
ταμοὶ ἐντύπων φανερῶν ἔχον καταναλωτὴν
ἀπ' οὗτον ὁ Τύπος καὶ τὸ Θεάτρον συνεργά-
ζονται καὶ ἐφ' ὅσον τὸ ἐνδιαφέρον μεγάλῃς
κοινωνικῆς μερίδος εἶνε θεμιτὸν διὰ τὴν πο-
λιτισμένην ἐμφάνισιν τῶν δύο αὐτῶν ἀντιπρο-
σώπων τῆς. Ἀκριβῶς ὅμως λόγῳ τῆς στενῆς
συγγενείας τοῦ Θεάτρον καὶ τοῦ Τύπου προ-
κύπτει ἡ ἀνάγκη νὰ διασαφηνίσωμεν καὶ νὰ
καθορίσωμεν μερικὰ ζητήματα, νὰ τοιοῦτῃ
ποῖα εἶνε αὐτὴ ἡ συγγενεία τῶν.

Πῶς ἐξελήθησαν μαζὶ ἀρχικῶς τὸ Θεάτρον
καὶ ὁ Τύπος; Καθόλου ὅπως νομίζομεν, ἐπὶ
τοῦ πεδίου τῆς κριτικῆς, ἀλλὰ περισσότερο
εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀναγγελίας, ὅταν κατὰ
τὸν 18ον αἰῶνα ἤθελαν νὰ γνωστοποιήσωσι
τὰς θεατρικὰς παραστάσεις διὰ τῶν ἐφημερί-
δων ἢ τῶν φιλολογικῶν φύλλων ἐκείνης τῆς
ἐποχῆς. Ἦδη ἐπὶ Φρειδερίκῳ τοῦ Β' ἀνιγ-
γέλλοντο τὰ δράματα καὶ τὰ μελοδράματα εἰς
τὴν «Φόσσις Τσαϊτουνγκ» κατὰ «διαταγὴν τῆς
Μεγαλειότητός του». Ἡ δημοσίευσίς αὐτῶν
καὶ τότε ἔγινε ἀνέγερσις καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἐ-
φημερίδας τοῦ Βερολίνου, οὕτως ὥστε περὶ-
που κατὰ τὸ 1760 εἶχε τακτοποιηθῇ τελείως
ἕνας ἐξωτερικὸς σύνδεσμος μεταξὺ Θεάτρον
καὶ Τύπου.

Ἀλλὰ δὲν ἐβράδυνε νὰ δημιουργηθῇ καὶ
κάποιος βαθέστερος σύνδεσμος διὰ τὴν 14 ἔτη
ἀργότερον ἐμφανισθῇ εἰς τὴν τότε ἰδίαν ἐ-
φημερίδα ἐπ' ἐνταυρίᾳ μίᾳ παραστάσεως τοῦ
Gutz von Berlicingen ἢ πρῶτῃ γερμα-
νικῇ θεατρικῇ ἐκδόσει. Εἰς τὸ φύλλον τῆς 16
Ἀπριλίου 1774 διαβάζομεν δι' αὐτοῦ τοῦ ὅτι
ἐπαίχθησαν πολὺ καλὰ, τὸ ἔνδυμα τὸ ὅποι-
ον ἔφερον ἦτο μὲ ἀληθινὸν γούστο κατ' ὅλην
τὴν γραμμὴν ὥστε καὶ εἰδικὸν ἀρχαιολόγον
νὰ πρόβῃ νὰ τὸν ἡγήσεται. Βέβαια τὰ ἄνω εἶ-
νε περισσότερο παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν ἐνδυ-
μάτων τὰς ὁποίας εὐρίσκομεν συχνὰ εἰς τὰς
θεατρικὰς ἐκδόσεις ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Ἐξ
ἐναντίας τότε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀπαρξῇ κρι-
τικὴ, ὥς σήμερον τὴν ἐννοοῦμεν, διότι αὐτὴ δὲ
ἐδωροῦτο ἀνάγκη καὶ δὲ εὐρίσκειν ἀντι-
μέτωπον τὴν λογοκρισίαν. Μόλις κατὰ τὸν
19ον αἰῶνα ἐπῆλθε μία μεταβολή, καὶ περὶ
τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐποικοῦμεν εἰς τὰς ἐφημερίδας
τοῦ Βερολίνου τὰς πρῶτας πραγματικὰς θεα-
τρικὰς κριτικὰς, αἱ ὁποῖαι σὺν τῷ χρόνῳ ἐμ-
φανίζονται καὶ εἰς ἄλλα τὰ φύλλα τῆς
Γερμανίας. Ἀκόμη καὶ εἰς τὴν μικρὰν πόλιν
Βαϊμάρην κατερίχθη ὁ ταπεινότητος Τύπος
μετ' ὅ Θεάτρον. Ἐνὰ τοπικὸν φύλλον κατὰ τὸ
1816 ἐδημοσίευσεν μίαν λεπτομερῆ ἐκτίμησιν

διὰ τὴν παράστασιν «Τὸ ξύπνημα τοῦ Ἐπιμε-
νίδου». Καὶ ἡ φιλολογικοπολιτικὴ ἐφημερίς
τῆς Βαϊμάρης, τὸ περιφημὸν φιλολογικὸν
φύλλον τοῦ Κοισεμπυ (δόλοφονθένιος τὸ
1819 ἐπὶ τοῦ φοιτητοῦ Σάντ) ἐξέδωκε κατὰ
τὸ 1817—1819 πολυαριθμὸν καὶ ἐνδιαφερού-
σας παρατηρήσεις καὶ συνομιλίας ἐπὶ ὅλων
τῶν ζητημάτων τῆς σκηνῆς. Ἐὰν λοιπὸν πα-
ραβλέψωμεν τὴν πρῶτην συνάντησιν τοῦ Θεά-
τρον καὶ τοῦ Τύπου ἐπὶ τῷ πεδίῳ τῶν ἀγγε-
λιῶν κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα, ὅποτε τοῦτο ἐγί-
νετο ἐμπορικώτατα, δυνάμεθα νὰ βεβαιώσω-
μεν δι' αἱ παλαιότεραι σχέσεις μεταξὺ Θεά-
τρον καὶ Τύπου χρονολογῶνται ἀπ' οὗτον ἐδη-
μοσιεύθη ἡ θεατρικὴ κριτικὴ, ἡ ὁποία μέχρι
τῆς σήμερον εἶνε τὸ πολυτιμώτερον καὶ ἰσχυ-
ρότερον συνδετικὸν μεταξὺ τῶν στοιχείων.

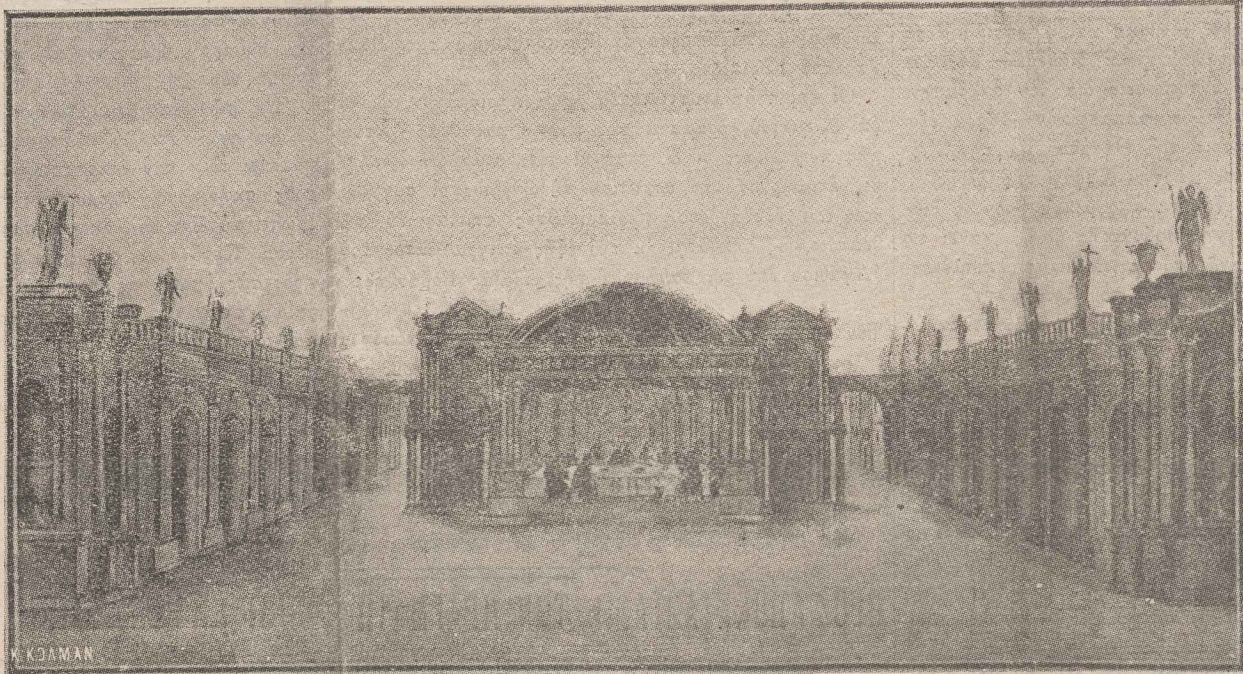
Καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐγράφησαν πολλά, τὰ ὅποια
εἶνε μία ἐνδειξὶς δι' αὐτὸν τὸν ὅτι καὶ τὰ δύο μέρη ἔχον
ὡς σκοπὸν στενὴν συνεργασίαν γιὰ τὸ ξεκα-
θάρισμα τοῦ Θεάτρον γενικῶς. Ὑπὲρ τῆς ἐ-
λευθερίας τῆς θεατρικῆς κριτικῆς αἱ διαμά-
χαι ἀμφοτεταλανεῖσθαι τόσον ὥστε δὲν ἐλει-
ψαν προσβολαί, τοιμηραὶ ἀποφάσεις, αἱ ὁ-
ποῖαι κατέληξαν εἰς τὰ δικαστήρια. Τὸ ἀπο-
τέλεσμα ἦτο ν' ἀναγνωρίσῃ καὶ αἱ δύο με-
ρίδες δι' αὐτὴν ἀπαραιτήτως ἡ ἐλευθερία τῆς

κριτικῆς, δι' ἡδηλὰ ἐκεῖνος ποῦ ἔχει νὰ
γράφῃ κριτικὴν διὰ τὸ Θεάτρον πρέπει νὰ
λέγῃ τὴν γνώμην του, καθόλου ὑπεύθυνος
χωρὶς ἐπιδράσεις καὶ ἐλευθερίας ἀπὸ κάθε
ἐλκῆς καὶ πνευματικῆς μεροληψίας. Καὶ αὐ-
τὰ δὲν μόνον διὰ τὴν κριτικὴν τοῦ ἔργου, ἀλ-
λὰ καὶ διὰ τὴν διεύθυνσιν, τὴν σκηνοθεσίαν
τὴν μουσικὴν καὶ τὴν τέχνην τοῦ ἡθοιοῦ
καὶ. Ἀπὸ ἐτῶν προσπαθεῖ ὁ γερμανικὸς Τύ-
πος νὰ καλλιεργῇ τὴν ποιότητα τῶν θεατρι-
κῶν κριτικῶν ἰδιαίτερος, καὶ νὰ ἐποστηρίξῃ
μὲ κάθε μέσον τὴν ἐκπαίδευσιν θεατρικῶν κρι-
τικῶν, μὲ τὴν ἀντίληψιν δι' αὐτὴν τῆς ἀρμοδι-
ότητός του νὰ προστατεύῃ αὐτὸς τὸ ὑπόγρημα
ὡς μίαν προοδευτικὴν ἀποστολήν. Τοιοῦτο
ποῦς ἐδράσονται ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ πλαισίου
τῆς δημοσιογραφικῆς φιλολογίας πολλοὶ ποῦ
εἶνε εἰς θέαν νὰ διδάσκωσι καὶ εἰς πανεπιστη-
μιακὰ φροντιστήρια. Αἱ προδοὶ ποῦ ἔγιναν
ἐπὶ τῷ πεδίῳ αὐτοῦ ἀναγνωρίζονται ἀπολύ-
τως καὶ ἀπὸ τὸ Θεάτρον. Ὅχι μόνον ὁ βερο-
λινεὺς Τύπος καὶ ὁ Τύπος τῶν μεγάλων ἐ-
μπορικῶν πόλεων, ἀλλὰ καὶ ὁ Τύπος μικρο-
πόλεων ἀκόμη ἀσχολεῖται μὲ τὰ ἐρωτήματα
τοῦ Θεάτρον καὶ προσπαθεῖ, ἀναγνωρίζων
τὴν βαδύτητα καὶ τὴν ιδιότητα τοῦ κριτικοῦ.
Εἰς τὸν ὅρον εἰς ὅσο τὸ δυνατόν ἀνώτερον ἐ-

πίπεδον. Καὶ ἐξαίρεται ἀπὸ ὅλων τὸν γερμα-
νικὸν Τύπον οὐ μόνον νὰ ἀνοίξῃ τὸν δρόμον
εἰς τὴν πραγματικὴν, ἀνεπηρέαστον κριτικὴν,
ἀλλὰ νὰ ἐξενερίσῃ καὶ ταλέντα, τὰ ὅποια νὰ
βοηθῇ διὰ τὰ ἐξελιχθῶσι, νὰ χαράξῃ δρό-
μους πρὸς νέας ιδέας καὶ τάσεις, καὶ νὰ το-
νίσῃ δι' αὐτὰς τὴν σκηνὴν εἶνε νὰ θεω-
ρεῖται ὡς σχολεῖν, ὡς ἡτοιμοῦν τῆς ἡθι-
κῆς. Τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὅποιον δεικνύει ὁ
γερμανικὸς Τύπος διὰ τὸ Θεάτρον χωρὶς ἀμ-
φιβολίαν προέρχεται ἀπὸ τὴν βαθύτην πε-
ποιθῆσιν δι' αὐτὸν καὶ Θεάτρον ἔχον μεγά-
λην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς κοινῆς γνώμης, ἐπὶ τῆς
ἡθικῆς διαπλάσεως τῆς σκέψεως, ἐπὶ τῆς ἀ-
νατροφῆς καὶ τῆς μορφώσεως, ὥστε νὰ δύνα-
ται νὰ εἶνε πρόδοτος τῆς ὅλης πνευματικῆς ὑ-
ποστηρίξεως καὶ ὑποστάσεως τοῦ λαοῦ.

Ἐνὰ 70 οἱ τοῦ περιεχομένου τῶν ἐπιφυλ-
λίδων τοῦ Τύπου ἀσχολεῖται μὲ θεατρικὰ ζη-
τήματα. Δικαιούμεθα δὲ νὰ εἰπώμεν δι' αὐτὴν
γερμανικὴν θεατρικὴν κριτικὴν εἶνε ταυτοχρό-
νως ἐργασία πρὸς ἀνατροπὴν τοῦ κοινοῦ, ὅ-
περ τοῦ Θεάτρον καὶ δι' αὐτὴν σήμερον ἀδια-
τάκτως πρὸς αὐτὸν τὸν σκοπὸν. Ποιὲ δὲν
δὲν ἐγίνετο τὸ γερμανικὸν Θεάτρον ἡ σκηνὴ
τοῦ Ἰψεν, Στρέιμππερ, Βιντεκέντ, Σδου—
διὰ νὰ ἀναπάρωμεν μόνον ὀλίγα γνωστὰ ἀνὸ-

ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΘΕΑΤΡΟΝ

Προσπτικὴ ἀπὸ τῆς οἰκίας εἰς τὸ Ὀπεραμπεργκαὺ καὶ τὴν παράστασιν τῶν Παίδων τοῦ Σωτῆρος τῷ 1830.
Εἰς τὸ βῆθος ἀναπαράστασις τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου.

ΔΕΛΦΙΚΕΣ ΕΟΡΤΕΣ 9-10 ΜΑΪΟΥ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ

“Η ΖΩΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ,”

ΤΟΥ Χ. ΜΠΑΣΣΕΡΜΑΝ

«Ραφιδίχην σκηνήν» ὀνομάζει ὁ ποιητής κ. Μπασσερμαν Μπάσσερμαν-Κόνραντ, γενικός πρόεδρος τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ Μόναχον, ἕνα μονόπρακτον ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον καὶ μουσικὴν τοῦ Ἐριχ Άντερς.

Ἡ πρώτη τοῦ ἔργου «Ἡ Ζωὴ καὶ ὁ Θάνατος» ἐδόθη εἰς τὰς 13 Δεκεμβρίου 1920 ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Ρεζιτάντ-Τέατερ τοῦ Άννοβέρου μετὰ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν. Ἐπανελήθη τὸν Δεκεμβρίου τοῦ π. ἔτους εἰς τὸ Ρεζιτάντ-Τέατερ τοῦ Μόναχου προκαλέσαν ἀμέριστον τὴν εὐνοίαν τοῦ κοινῶ.

Πρόκειται περὶ ἔργου ποῦ πρέπει νὰ καταταγῇ εἰς μίαν νέαν κατηγορίαν, καθὼς παρουσιάζει ἕνα νέον τρόπον συνδυασμοῦ τοῦ λόγου μετὰ τὴν μουσικὴν. Τὰ δύο αὐτὰ στοιχεῖα, ἐνῶ κυρίως βαδίζουν αὐτοῦσα, ἐν τούτοις συνεργαζόμενα δημιουργοῦν ἕνα ἐντελὲς πλαστικὸν ἀποτέλεσμα, ἐξωτερικεύοντα λαμπρὸν ἀρμονικὸν σύνολον, πρᾶγμα ποῦ ἀπὸ τὸ γνωστὸν μας μελοδράμα δὲν τὸ ἀντικρούσαμε μέχρι σήμερον. Ἀξιοσημείωτον εἶναι ὅτι, μολοντὶ αἱ βασικαὶ σκέψεις τοῦ ἔργου δὲν εἶνε ἐντελὲς νέαι, ἐν τούτοις μετὰ πλούτητα σκηναϊκὰ καὶ γλωσσικὰ μέσα ἀποδίδονται λεπτόταται ψυχικαὶ διαθέσεις καὶ δημιουργοῦνται ὁραταὶ ἐντυπώσεις διὰ τὸν ἀκροατὴν.

Με φυσικολογικὴν καὶ συναρπαστικὸν τρόπον ἐξωτερικεύονται αἱ σχέσεις τοῦ Θανάτου μετὰ τὴν Νεότητος, τῆς Νεότητος μετὰ τὴν Χαράν τῆς Ζωῆς.

Κάποιος οὐζυγός, ῥεπειτα ἀπὸ μικρὸ χρονικὸ διάστημα ὑπερφυλισμένης συζυγικῆς ζωῆς, χάνει τὴ γυναῖκα του, καὶ ἐνῶ αὐτὸς εἶναι ἀπληγισμένος, ἡ ζωὴ ἀδύνατος ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον τῆς.

Ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ νεκρικὸν κρεββάτι εὐρίσκονται ἡ ἀδελφὴ ποῦ τὴν ἐνοσλήρευσε μετὰ αὐτᾶν καὶ ἕνας νεαρὸς καλλιτέχνης ποῦ θὰ κάμῃ χάριν τοῦ συζύγου τὴν εἰκόνα τῆς ἀποθανούσης.

Καὶ ὁ δυστυχὴς, ὁ ἀπαρηγόρητος σὺζυγος, βλέπει τὴν ὄντως νὰ ξανάρχεται γὰρ ἄλλοτε!

Ὁ συγγραφεὺς ἐξυφώνει τὰ γεγονότα ὑπεράνω τῆς πετριμένης καθημερινῆς ζωῆς πρὸς κατὰ μυστικώτερον καὶ ὑπὸ ἔσποιν ἐννοιῶν ὑψηλότερον, εἰς δὲ τὴν προσπάθειάν του αὐτὴν βοηθεῖται ἀπὸ τὴν μουσικὴν, ἡ ὁποία προσδίδει εἰς τὸ σύνολον ἕνα θαυμαστὸν συμπλήρωμα, ποῦ μετὰ τὸν πλοῦτον τῆς ἐκφράσεως τοῦ καὶ τὴν ιδιορρυθμίαν του πλασιώνει μίαν λαμπρὰν εἰκόνα.

ΕΜΜΑ ΣΟΛΤΣ

ΒΙΒΛΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

Καθηκὸν μας θεωροῦμεν νὰ συστήσωμεν ἐκθύμως πρὸς ὅλους τοὺς κ.κ. Συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας μας τὰ ὑπὸ τοὺς τίτλους «Τρία Παιδιά», «Νὰ τὰ ποῦμε», «Στὸ νησί τους», «Ὁλοι μαζὺ», «Ὁ Βάτραχος ποῦ βαριέται», βιβλία τῆς κυρίας Γουλίας Δ. Δραγοῦμιν, ἀληθινὰ πολυτίμητα διὰ τὴν μόρφωσιν τῶν παιδιῶν μας, διότι πηγὴν τῆς ἐμπνεύσεώς των ἔχουν τὴν ὁρασίαν ἑλληνικὴν φύσιν, καὶ ἡ ψυχολογία των ἔχει ἀφορμηθῇ ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ τὴν σκέψιν τοῦ παιδιοῦ.

ματὰ — ἐὰν ὁ γερμανικὸς Τύπος μετὰ τὴν συνεργασίαν του καὶ τὴν κριτικὴν του δὲν ἐφερόντιζε νὰ διδάξῃ εἰς τὸ κοινὸν πῶς νὰ κατανοῇ τὰ προβλήματα καὶ τοὺς σκοποὺς τῶν ποιητῶν αὐτῶν, καὶ δὲν ἐδείκνυε τὰς σχετικότητας αἱ ὁποῖαι πολλὰκις μόνον μεταξὺ τῶν γραμμῶν εἶνε νοηταί. Ὅπως ὁ Θεάτρον καὶ ἡ κριτικὴ εἶνε ἐκτεθειμένη εἰς κατηγορίας, καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ παραδεχθῇ καθεὶς ἄλλην κριτικὴν. Καὶ μετὰ τὸ ζήτημα ἠσυχολογῇ ὁ γερμανικὸς Τύπος ἀνέκαθεν λεπιτομερῶς πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἐγίνε συζητήσεις εἰς τὸ Σωματεῖον Ἠθοποιῶν τοῦ Κιέλου. Μία τοπικὴ ἐφημερίδα ἔκαμε τὸ ἐρώτημα ἂν πρὸς τὴν κριτικὴν νὰ λαμβάνῃ ὑπ’ ὄφιν τὸν τὰς οικονομικὰς στενοχωρίας ἐνὸς Θεάτρον, δηλ. νὰ ὑποβιβάζῃ τὰς ἀπαιτήσεις του ὡς πρὸς τὴν καλλιτεχνικὴν τελειότητα, ἢ ἂν πρὸς πάντοτε αὐστηρῶς νὰ προχωρῇ εἰς τὸ ἔργον του. Αἱ πλείοται τῶν ἀπαντήσεων ἦσαν ὑπὲρ τῆς δευτέρας περιπτώσεως. «Ὅστε δικαίως ἐλέχθη εἰς τὰς ἀπαντήσεις αὐτὰς διὰ καίνα ἀπολύτως ἐφαρμένην ἡ ἰδέα διὰ μισοῦ καίνα νὰ σώσῃ μετὰ ἀσθητικὴν κριτικὴν ἕνα ἀδύνατον ἔργο ἢ μίαν ἀδύνατον καλλιτεχνικὴν ἐπιχείρησιν». Μόνον ἐὰν ὁ γερμανικὸς Τύπος καὶ εἰς τὸ μέλλον ἐξακολουθῇ νὰ εἶνε ἀμερολήπιτος κριτικὴς πολιτισμένη καὶ καλλιτεχνικῶν ἔργων καὶ πράξεων, τότε θὰ προσκύνουν βεβαίως ἀποτελέσματα καὶ καρποὶ ἀπὸ τὴν στενὴν ἀλλὰ ἀνεπηρεάστον μεταξὺ Τύπου—Θεάτρον συνεργασίαν.

Ἐλπίζομεν διὰ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος ἡ θεατρικὴ ἐκθεσία τοῦ Μαγδεμβούργου θὰ καταστήσῃ ἰσχυροτέρα καὶ θεατοτέρα ἀκόμη τὰς ἀγέσεις Θεάτρον καὶ Τύπου, ὅπως ὅσοι νὰ ὑπάρξῃ ἀναλογία ἀποτελεσμάτων διὰ τὸ παρόν καὶ τὸ μέλλον ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐκπολιτιστικοῦ πνεύματος.

(Ἀπὸ τὸ Γερμανικὸν) ΜΑΡΙΑ Π. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΥ

ΜΙΜΟΙ ΚΑΙ ΜΙΜΑΔΕΣ
Τ' ΑΝΑΘΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.-ΗΘΟΠΟΙΟΙ ΑΓΙΟΙ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ 41ου φύλλου)

Ἐτερον μνησίον διαφωτίζον τὴν ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν θέσιν τῆς παλαιᾶς σκηνῆς, εἶναι ἡ Ἀνθελογία τῶν ἐπιγραμμάτων, ὧν πολλὰ ἀφοροῦν εἰς τραγικοὺς, μίμους, αἰδοῦς, ὀρχηστὰς καὶ αὐλητὰς διακριθέντας ἐπὶ Ἀναστασίῳ, Ἰουστίνῳ καὶ Ἰουστινιανῷ.

Ὁ δικηγόρος Θεσίττος καὶ ὁ ἀνθύπατος Θεόδωρος ἐγκωμιάζον διὰ τῶν ἐξῆς ἐπιταφίων τὸν μίμον Τίτυρον καὶ τὴν μιμάδα Θάλειαν.

Νηλεὺς Ἀΐδης ἐπὶ δ' ἐγέλασε θανόντι,
Τίτυρε, καὶ νεκρὸν θῆκε σε μιμολόγον.

Κωμικὸν ἀμφίετον Θάλεια μέλος, ἔργα δὲ φωτῶν
οὐχ ὅστις θυμῷ φιλοκροτάλοισιν ἄδω.

Ἐξ ἄλλων ἐπιγραμμάτων πληροφοροῦμεθα, ὅτι οἱ φιλόμουσοι Βυζαντινοὶ ἤγειρον ἀνδριάντας εἰς τὰς ὀρχηστρίδας καὶ αὐλητρίδας. Ἀνώνυμος πρὸς ἐνθουσιώδως ἐγκωμιάζει τὸν ὀρχηστὴν Ξενοφῶντα τὸν Σμυρναῖον, παραστάντα παντομιμικῶς τὰς Βάκχας τοῦ Ἑβριπίδου.

Οἱ ἐπὶ τοῦ Ἰουστινιανοῦ μίμοι παρίστανον, ὡς οἱ ἐπὶ Κορίνθῳ, δρώματα τῆς μέσης καὶ νέας Ἀττικῆς κωμῆς, αἱ δ' ἔρασαν τὸν μιμάδων πολλὰς ἐπιμύρους τὴν ἀπείθειαν αὐτῶν, ὡς οἱ σύγγρονοι τοῦ Μενάνδρου, περιείροντες ταύτας ἐν τῇ θεάτρῳ, ὡς δηλοῦται ἐκ τοῦ ἐξῆς ἐπιγράμματος τοῦ Ἀγαθίου ἐπὶ τῇ παλῇματι τῆς ὁραίας Ροδάνθης:

Τὸν σοδάρῳ Πολέμωνα, τὸν ἐν θυμῷ Μενάνδρου
κείραντα Γλυκεράς τῆς ἀλόχου πλοκάμους
ὀπλοτέρους Πολέμων μιμήσατο καὶ τὰ Ροδάνθης
βόστρυχα παντόλμως χερσὶν ἐκίκατο,
καὶ τραγικοὺς ἀγέσεις τὸ κωμικὸν ἔργον ἁμίσφας
μάστιζεν ραδιῆς ἄψαθ θηλυτέρης.

Ἄλλα ἐπιγράμματα ἀφοροῦν εἰς ἀνώνυμους ὀρ-

χηστρίδας, ὡς καὶ τὰς μιμάδας Βασαρίδα, Ροδόπη, Γαλάτειαν, Δημῶ Δωρίδα, Σαπφῶ, Λαΐδα, Χαρίκλῃ, Θεοδωρίδα, Μενεκρατίδα, Γισανῶ, Παφίαν, ἑτέραν Γαλάτειαν, Κλεοφάντιν, Ἐρμήνασαν, Μαρίαν τὴν κιθαροδόκον, Πλάτωνα τὸν κιθαροδόκον, Περφουρίδα τὴν τραγοδόκον καὶ τὰς ὀρχηστρίδας Ροδόκλειαν ἢ Καράμαλλον, Λιδανίαν καὶ Ἀνθοῦσαν.

Τὰ ἐπιγράμματα τοῦ ἐπὶ Ἀναστασίῳ καὶ Ἰουστίνῳ ἀκμάσαντος Ἰουλιανῷ, τοῦ ἀπὸ ὑπάρχων, διαφωτίζουν πολλὸν τὸν βίον τῶν τότε θυμικῶν γυναικῶν.

Αἱ μὴ προκισθεῖσαι ὑπὸ τῆς φώσεως διὰ τῶν πρὸς αὐτὰς μουσικῆς φωνῆς, καὶ πρὸ πάντων λεπτῆς ὁρατικῆς, ἔζων κτηνώδη θ' ὄν. Αἱ προκισθεῖσαι διὰ φυσικῆς ῥώμης μετήρχον τὴν θηριόμαχον. Αἱ διατρέπονται ὅμως εἰς τὴν θυμικὴν μιμάδα ἔζων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, βίον σύζοντα, ἕνα καὶ μίμον ἐπιπλοκαῖσαι σκοπὸν, τὴν ἄγαν πλοῦσίαν σ' ἔργῳ. Ὁ ποιητὴς καὶ ἱστορικὸς Ἀγαθὴς διέτρεξε πολλὰ: νύκτας ὄνειρεύμενος τὴν ὁρασίαν Ροδάνθην καὶ τὴν σοδάρῳ Φιλίππην, αἱ ὁποῖαι περιεφέροντο τὸν ἔρωτά του.

Ἐκ τῶν ἐπιγραμμάτων τοῦ Ἀγαθίου καὶ τῶν ἄλλων σχολαστικῶν πληροφοροῦμεθα, ὅτι οἱ μετερχόμενοι ἰδίᾳ τὴν δικηγορίαν περὶ πολλοῦ ἐποίουν τοὺς σκηναίους, θηρούοντας τὴν εὐνοίαν καὶ τὸν ἔρωτα αὐτῶν, πολλὰκις καταρῶνται τὰς γραίας μητέρας, Κερδέρους φρουρόντας τὰς θυγατέρας των, πρὸς τὰς ὁποίας πέμπουν δῶρα συνοδευόμεναι δι' ὠραίων στίχων, μηχανῶνται τὸ πᾶν, παραβιάζοντες καὶ αὐτὰς τὰς θύρας τῶν οἰκίων, εἰς δὲ τὸ σκότος διὰ τῆς κοιλίας συρόμενοι, κατορθώνουν πολλὰκις νὰ λάβουν εἰς ἀντάλλαγμα τῶν πόνων των ἄπλοον φίλημα. Ἐπικαλοῦνται τὴν Ἀρροδίτην εἰς προστασίαν τοῦ ἔρωτός των, πολλὰκις ὅμως παρεκτρέπόμενοι ὑπερβαίνοντες τὸν νόμον νὰ νυμφευθῶν τὰς ἐξαπατηθείσας παρθένους.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

Κύριον Παῦλον Καλογερίκον
Γενικὸν Γραμματέα Σωματείου Ἠθοποιῶν
Διευθυντὴν «Ἑλληνοκ. Θεάτρον»
Ε ν τ α ὁ ὁ α

Καθηκὸν ἱερὸν μᾶς ἀναγκάζει σήμερον νὰ σὰς ἀπευθύνωμεν τὴν παροῦσάν μας διὰ τῶν στηλῶν τῆς ἐφημερίδος μας μετὰ τὴν βεβαιότητα διὰ καὶ οἱ εἰς δὲ συμμεροῖς ἀνεπιφυλάκτως τὴν δικαίαν ἐκκλησίαν τῆς Ἐκτελεστικῆς Επιτροπῆς.

Ἐνθυμῶμεθα τὴν κατάπληξιν τῆς Ἐκτελ. Επιτροπῆς διὰ τὴν ἀνικανότην προσκλήσειν τοῦ Σωματείου εἰς τὰς ἐπιδείξεις τῆς Σχολῆς μας, καθὼς καὶ τοὺς λόγους οἵτινες μᾶς ἠνάγκασαν νὰ εἰσηγηθῶμεν τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ ἔργου τῆς προσκλήσεως πρὸς τὴν Ἐφορευτικὴν Επιτροπὴν μετὰ σχετικῶν ἐγγράφων μας, συναρῶσαι καὶ τὸν λοιπὸν μελὸν τῆς Ἐκτελ. Επιτροπῆς, ἐν τῷ ὅσῳ ὑπεδείκνυτο ὁ ὀφειλόμενος σεβασμὸς πρὸς τὸ Σωματεῖόν μας, τοῦ ὁποῖο εἶναι δημιουργημὰ ἡ Σχολή, κατὰ τὸν ὅλῳ ἀριθ. 602/16/3 (1922) ἐγγράφον μας πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὁποῖο ἀπεστάλη τὸ ἡ' ἀριθ. 16427—25 Μαρτίου 1922 ἐγγράφον τοῦ αὐτοῦ ὕπουργοῦ ἐν ἀποδεχόμενον τὴν αἰτήσιν μας.

Κατὰ τὴν ταύτην συνετάχθη καὶ ἐψηφίσθη ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Σωματείου μας εἰς τὸ Θεάτρον «Ἀλφειῶν» τὴν 28ην Ἀπριλίου 1922 ὁ Ὄργανισμός τῆς Σχολῆς καὶ τὴν 4ην Ἰουλίου 1923 ἐδημοσιεύθη τὸ Βασιλικὸν Λύττωμα τῆς ἰδιοτέλειος τῆς, ὅπου μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναγνωρίζεται εἰς τὸ Σωματεῖον τὸ δικαίωμα νὰ διορίσῃ ἑαυτὸς μὲν εἰς τὴν πεπαιμητὴ Ἐφορευτικὴν Επιτροπὴν τῆς Σχολῆς. Ἐπικυλοῦντος δευτέρᾳ προσκλήσεως μετὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ Γραμματέως καὶ ὅτι τοῦ Προέδρου ὡς ἡ πρώτη. Εἶνε βέβαιον διὰ καὶ αὐτὴν θὰ ἐκείνη τὴν ἀγνοίαν τῆς ποσότητος ἂν δὲν ἐπερίσσειν ἡ ἀγάλη τῶν ἐκτελεστικῶν ἐπιτροπῶν πρὸς τὴν Σχολὴν καὶ καὶ ἡ προσοικητικὴ δὲ δόξα εἰς τὸν ἔνδοξόν τῆς, ὅπου μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναγνωρίζεται εἰς τὸ Σωματεῖον τὸ δικαίωμα νὰ διορίσῃ ἑαυτὸς μὲν εἰς τὴν πεπαιμητὴ Ἐφορευτικὴν Επιτροπὴν τῆς Σχολῆς. Ἐπικυλοῦντος δευτέρᾳ προσκλήσεως μετὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ Γραμματέως καὶ ὅτι τοῦ Προέδρου ὡς ἡ πρώτη. Εἶνε βέβαιον διὰ καὶ αὐτὴν θὰ ἐκείνη τὴν ἀγνοίαν τῆς ποσότητος ἂν δὲν ἐπερίσσειν ἡ ἀγάλη τῶν ἐκτελεστικῶν ἐπιτροπῶν πρὸς τὴν Σχολὴν καὶ καὶ ἡ προσοικητικὴ δὲ δόξα εἰς τὸν ἔνδοξόν τῆς, ὅπου μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναγνωρίζεται εἰς τὸ Σωματεῖον τὸ δικαίωμα νὰ διορίσῃ ἑαυτὸς μὲν εἰς τὴν πεπαιμητὴ Ἐφορευτικὴν Επιτροπὴν τῆς Σχολῆς. Ἐπικυλοῦντος δευτέρᾳ προσκλήσεως μετὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ Γραμματέως καὶ ὅτι τοῦ Προέδρου ὡς ἡ πρώτη. Εἶνε βέβαιον διὰ καὶ αὐτὴν θὰ ἐκείνη τὴν ἀγνοίαν τῆς ποσότητος ἂν δὲν ἐπερίσσειν ἡ ἀγάλη τῶν ἐκτελεστικῶν ἐπιτροπῶν πρὸς τὴν Σχολὴν καὶ καὶ ἡ προσοικητικὴ δὲ δόξα εἰς τὸν ἔνδοξόν τῆς, ὅπου μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναγνωρίζεται εἰς τὸ Σωματεῖον τὸ δικαίωμα νὰ διορίσῃ ἑαυτὸς μὲν εἰς τὴν πεπαιμητὴ Ἐφορευτικὴν Επιτροπὴν τῆς Σχολῆς. Ἐπικυλοῦντος δευτέρᾳ προσκλήσεως μετὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ Γραμματέως καὶ ὅτι τοῦ Προέδρου ὡς ἡ πρώτη. Εἶνε βέβαιον διὰ καὶ αὐτὴν θὰ ἐκείνη τὴν ἀγνοίαν τῆς ποσότητος ἂν δὲν ἐπερίσσειν ἡ ἀγάλη τῶν ἐκτελεστικῶν ἐπιτροπῶν πρὸς τὴν Σχολὴν καὶ καὶ ἡ προσοικητικὴ δὲ δόξα εἰς τὸν ἔνδοξόν τῆς, ὅπου μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναγνωρίζεται εἰς τὸ Σωματεῖον τὸ δικαίωμα νὰ διορίσῃ ἑαυτὸς μὲν εἰς τὴν πεπαιμητὴ Ἐφορευτικὴν Επιτροπὴν τῆς Σχολῆς. Ἐπικυλοῦντος δευτέρᾳ προσκλήσεως μετὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ Γραμματέως καὶ ὅτι τοῦ Προέδρου ὡς ἡ πρώτη. Εἶνε βέβαιον διὰ καὶ αὐτὴν θὰ ἐκείνη τὴν ἀγνοίαν τῆς ποσότητος ἂν δὲν ἐπερίσσειν ἡ ἀγάλη τῶν ἐκτελεστικῶν ἐπιτροπῶν πρὸς τὴν Σχολὴν καὶ καὶ ἡ προσοικητικὴ δὲ δόξα εἰς τὸν ἔνδοξόν τῆς, ὅπου μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναγνωρίζεται εἰς τὸ Σωματεῖον τὸ δικαίωμα νὰ διορίσῃ ἑαυτὸς μὲν εἰς τὴν πεπαιμητὴ Ἐφορευτικὴν Επιτροπὴν τῆς Σχολῆς. Ἐπικυλοῦντος δευτέρᾳ προσκλήσεως μετὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ Γραμματέως καὶ ὅτι τοῦ Προέδρου ὡς ἡ πρώτη. Εἶνε βέβαιον διὰ καὶ αὐτὴν θὰ ἐκείνη τὴν ἀγνοίαν τῆς ποσότητος ἂν δὲν ἐπερίσσειν ἡ ἀγάλη τῶν ἐκτελεστικῶν ἐπιτροπῶν πρὸς τὴν Σχολὴν καὶ καὶ ἡ προσοικητικὴ δὲ δόξα εἰς τὸν ἔνδοξόν τῆς, ὅπου μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναγνωρίζεται εἰς τὸ Σωματεῖον τὸ δικαίωμα νὰ διορίσῃ ἑαυτὸς μὲν εἰς τὴν πεπαιμητὴ Ἐφορευτικὴν Επιτροπὴν τῆς Σχολῆς. Ἐπικυλοῦντος δευτέρᾳ προσκλήσεως μετὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ Γραμματέως καὶ ὅτι τοῦ Προέδρου ὡς ἡ πρώτη. Εἶνε βέβαιον διὰ καὶ αὐτὴν θὰ ἐκείνη τὴν ἀγνοίαν τῆς ποσότητος ἂν δὲν ἐπερίσσειν ἡ ἀγάλη τῶν ἐκτελεστικῶν ἐπιτροπῶν πρὸς τὴν Σχολὴν καὶ καὶ ἡ προσοικητικὴ δὲ δόξα εἰς τὸν ἔνδοξόν τῆς, ὅπου μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναγνωρίζεται εἰς τὸ Σωματεῖον τὸ δικαίωμα νὰ διορίσῃ ἑαυτὸς μὲν εἰς τὴν πεπαιμητὴ Ἐφορευτικὴν Επιτροπὴν τῆς Σχολῆς. Ἐπικυλοῦντος δευτέρᾳ προσκλήσεως μετὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ Γραμματέως καὶ ὅτι τοῦ Προέδρου ὡς ἡ πρώτη. Εἶνε βέβαιον διὰ καὶ αὐτὴν θὰ ἐκείνη τὴν ἀγνοίαν τῆς ποσότητος ἂν δὲν ἐπερίσσειν ἡ ἀγάλη τῶν ἐκτελεστικῶν ἐπιτροπῶν πρὸς τὴν Σχολὴν καὶ καὶ ἡ προσοικητικὴ δὲ δόξα εἰς τὸν ἔνδοξόν τῆς, ὅπου μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναγνωρίζεται εἰς τὸ Σωματεῖον τὸ δικαίωμα νὰ διορίσῃ ἑαυτὸς μὲν εἰς τὴν πεπαιμητὴ Ἐφορευτικὴν Επιτροπὴν τῆς Σχολῆς. Ἐπικυλοῦντος δευτέρᾳ προσκλήσεως μετὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ Γραμματέως καὶ ὅτι τοῦ Προέδρου ὡς ἡ πρώτη. Εἶνε βέβαιον διὰ καὶ αὐτὴν θὰ ἐκείνη τὴν ἀγνοίαν τῆς ποσότητος ἂν δὲν ἐπερίσσειν ἡ ἀγάλη τῶν ἐκτελεστικῶν ἐπιτροπῶν πρὸς τὴν Σχολὴν καὶ καὶ ἡ προσοικητικὴ δὲ δόξα εἰς τὸν ἔνδοξόν τῆς, ὅπου μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναγνωρίζεται εἰς τὸ Σωματεῖον τὸ δικαίωμα νὰ διορίσῃ ἑαυτὸς μὲν εἰς τὴν πεπαιμητὴ Ἐφορευτικὴν Επιτροπὴν τῆς Σχολῆς. Ἐπικυλοῦντος δευτέρᾳ προσκλήσεως μετὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ Γραμματέως καὶ ὅτι τοῦ Προέδρου ὡς ἡ πρώτη. Εἶνε βέβαιον διὰ καὶ αὐτὴν θὰ ἐκείνη τὴν ἀγνοίαν τῆς ποσότητος ἂν δὲν ἐπερίσσειν ἡ ἀγάλη τῶν ἐκτελεστικῶν ἐπιτροπῶν πρὸς τὴν Σχολὴν καὶ καὶ ἡ προσοικητικὴ δὲ δόξα εἰς τὸν ἔνδοξόν τῆς, ὅπου μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναγνωρίζεται εἰς τὸ Σωματεῖον τὸ δικαίωμα νὰ διορίσῃ ἑαυτὸς μὲν εἰς τὴν πεπαιμητὴ Ἐφορευτικὴν Επιτροπὴν τῆς Σχολῆς. Ἐπικυλοῦντος δευτέρᾳ προσκλήσεως μετὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ Γραμματέως καὶ ὅτι τοῦ Προέδρου ὡς ἡ πρώτη. Εἶνε βέβαιον διὰ καὶ αὐτὴν θὰ ἐκείνη τὴν ἀγνοίαν τῆς ποσότητος ἂν δὲν ἐπερίσσειν ἡ ἀγάλη τῶν ἐκτελεστικῶν ἐπιτροπῶν πρὸς τὴν Σχολὴν καὶ καὶ ἡ προσοικητικὴ δὲ δόξα εἰς τὸν ἔνδοξόν τῆς, ὅπου μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναγνωρίζεται εἰς τὸ Σωματεῖον τὸ δικαίωμα νὰ διορίσῃ ἑαυτὸς μὲν εἰς τὴν πεπαιμητὴ Ἐφορευτικὴν Επιτροπὴν τῆς Σχολῆς. Ἐπικυλοῦντος δευτέρᾳ προσκλήσεως μετὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ Γραμματέως καὶ ὅτι τοῦ Προέδρου ὡς ἡ πρώτη. Εἶνε βέβαιον διὰ καὶ αὐτὴν θὰ ἐκείνη τὴν ἀγνοίαν τῆς ποσότητος ἂν δὲν ἐπερίσσειν ἡ ἀγάλη τῶν ἐκτελεστικῶν ἐπιτροπῶν πρὸς τὴν Σχολὴν καὶ καὶ ἡ προσοικητικὴ δὲ δόξα εἰς τὸν ἔνδοξόν τῆς, ὅπου μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναγνωρίζεται εἰς τὸ Σωματεῖον τὸ δικαίωμα νὰ διορίσῃ ἑαυτὸς μὲν εἰς τὴν πεπαιμητὴ Ἐφορευτικὴν Επιτροπὴν τῆς Σχολῆς. Ἐπικυλοῦντος δευτέρᾳ προσκλήσεως μετὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ Γραμματέως καὶ ὅτι τοῦ Προέδρου ὡς ἡ πρώτη. Εἶνε βέβαιον διὰ καὶ αὐτὴν θὰ ἐκείνη τὴν ἀγνοίαν τῆς ποσότητος ἂν δὲν ἐπερίσσειν ἡ ἀγάλη τῶν ἐκτελεστικῶν ἐπιτροπῶν πρὸς τὴν Σχολὴν καὶ καὶ ἡ προσοικητικὴ δὲ δόξα εἰς τὸν ἔνδοξόν τῆς, ὅπου μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναγνωρίζεται εἰς τὸ Σωματεῖον τὸ δικαίωμα νὰ διορίσῃ ἑαυτὸς μὲν εἰς τὴν πεπαιμητὴ Ἐφορευτικὴν Επιτροπὴν τῆς Σχολῆς. Ἐπικυλοῦντος δευτέρᾳ προσκλήσεως μετὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ Γραμματέως καὶ ὅτι τοῦ Προέδρου ὡς ἡ πρώτη. Εἶνε βέβαιον διὰ καὶ αὐτὴν θὰ ἐκείνη τὴν ἀγνοίαν τῆς ποσότητος ἂν δὲν ἐπερίσσειν ἡ ἀγάλη τῶν ἐκτελεστικῶν ἐπιτροπῶν πρὸς τὴν Σχολὴν καὶ καὶ ἡ προσοικητικὴ δὲ δόξα εἰς τὸν ἔνδοξόν τῆς, ὅπου μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναγνωρίζεται εἰς τὸ Σωματεῖον τὸ δικαίωμα νὰ διορίσῃ ἑαυτὸς μὲν εἰς τὴν πεπαιμητὴ Ἐφορευτικὴν Επιτροπὴν τῆς Σχολῆς. Ἐπικυλοῦντος δευτέρᾳ προσκλήσεως μετὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ Γραμματέως καὶ ὅτι τοῦ Προέδρου ὡς ἡ πρώτη. Εἶνε βέβαιον διὰ καὶ αὐτὴν θὰ ἐκείνη τὴν ἀγνοίαν τῆς ποσότητος ἂν δὲν ἐπερίσσειν ἡ ἀγάλη τῶν ἐκτελεστικῶν ἐπιτροπῶν πρὸς τὴν Σχολὴν καὶ καὶ ἡ προσοικητικὴ δὲ δόξα εἰς τὸν ἔνδοξόν τῆς, ὅπου μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναγνωρίζεται εἰς τὸ Σωματεῖον τὸ δικαίωμα νὰ διορίσῃ ἑαυτὸς μὲν εἰς τὴν πεπαιμητὴ Ἐφορευτικὴν Επιτροπὴν τῆς Σχολῆς. Ἐπικυλοῦντος δευτέρᾳ προσκλήσεως μετὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ Γραμματέως καὶ ὅτι τοῦ Προέδρου ὡς ἡ πρώτη. Εἶνε βέβαιον διὰ καὶ αὐτὴν θὰ ἐκείνη τὴν ἀγνοίαν τῆς ποσότητος ἂν δὲν ἐπερίσσειν ἡ ἀγάλη τῶν ἐκτελεστικῶν ἐπιτροπῶν πρὸς τὴν Σχολὴν καὶ καὶ ἡ προσοικητικὴ δὲ δόξα εἰς τὸν ἔνδοξόν τ

